

De volgende dag loopt
Raaf fluitend naar de boom.
Hij heeft een appel mee.
Stiekem.

Vogels voeren mag niet van mama.
Wilde dieren zorgen voor zichzelf.
Dat zegt ze altijd.

Oh nee.

Het hart van Raaf slaat een tel over.
Er liggen zwarte veertjes op de grond.
Een kat at de vogel als ontbijt.





Raaf smijt de appel in het gras.

WAAROM GAAT ALTIJD ALLES MIS?

Hij doet zijn handen voor zijn ogen.

Als je niet kijkt, bestaat het niet.

Dan hoort hij iets.

Ritsel, ritsel ...

Wacht even. Is dit wel echt?

Twee kraalogen glimmen in de zon.

De vogel hipt recht op de appel af.

Alsof er niets is gebeurd.

Alsof hij niet n t door een kat

aan flarden is gescheurd.





Als de vogel zijn eten op heeft,
zet Raaf hem weer op zijn tak.

Flap. Flap. Flap.

‘Hé, wat doe je nou?’

De vogel springt op zijn schouder.

‘Niets ervan,’ zegt Raaf.

Twee kraalogen kijken hem aan.

Vragend. Smekend.

Raaf zucht.

‘Goed dan,’ zegt hij.

‘Maar mama mag jou niet zien.’

